

være ens stillede Landet over, naar man blot lagde Vægten paa dette ene Ord.

Naar der staar, at den vedkommende kan idømmes Cellestraf i højst en Maaned for hver Gang, Forseelsen begaas, hvad vil saa dette „for hver Gang, Forseelsen begaas“, sige? Hvis en Mand to Dage i Træk ikke har vist sig at arbejde behørigt, vil det saa sige, at han to Gange kan straffes derfor, eller kan han kun straffes een Gang? Kan han altsaa, fordi Natten er gaaet imellem, idømmes to Maaneders Cellestraf i Modsætning til den Straf, der utvivlsomt maa idømmes ham, naar det kun er en enkelt Dag, Forseelsen er begaaet? Jeg ved ikke, om der er nogen fast Praksis for, hvad det vil sige: hver Gang, Forseelsen begaas, men det forekommer mig, at man maa have Opmærksomheden henvendt paa, at en saadan Bestemmelse ikke faar en vaklende og inkonsekvent Gennemførelse. Der henvises til Arrestreglementet af 1846 og siges, at Sagen bliver at behandle paa samme Maade som i dette Reglements B. § 12 i Slutningen angivet. Det sidste Punktum i denne § 12 lyder saaledes: „Naar den paagældendes Forhold antages at egne sig til Anvendelse af Spændetroje eller af Rottingslag, bliver Sagen, forinden Straffedekretet afsiges, at bringe under Behandling ved Politiprotokollen og Udfaldet dernæst tillige at antegne i Arrestjournalen, i hvilken Journal overhovedet samtlige Arrestanterne tilkendte disciplinære Straffe bliver at anføre“. Da der ikke i Lovforslagets Tekst staar „§ 12, sidste Punktum“, men „§ 12 i Slutningen“, antager jeg, at det ikke er hele det citerede Punktum, der henvises til, men kun den sidste Sætning, nemlig at Straffen skal optegnes i Arrestjournalen. I den første Del af dette Punktum staar der jo, at Straffen ikke kan idømmes, uden at Politimesteren har godkendt den; dette vil, saa vidt jeg forstaar, altsaa ikke blive Tilfældet med de Straffe, der ikendes efter dette nye Lovforslag. Der er altsaa ogsaa her en større Mulighed for forskelligartet Opfattelse, end naar Straffen stadig paa Forhaand var en saadan Kontrol underkastet.

Det, som de Ord, jeg her har udtalt, gaar ud paa, er altsaa ikke at fraraade, at man gaar ind paa det foreliggende Lovforslag, tværtimod, men blot at lægge et Eftertryk paa, at man fra Administrationens Side navnlig fra Begyndelsen, indtil der har dannet sig en fast og rigtig Praksis, har en bestemt og stadig Op-

mærksomhed henvendt paa, hvorledes denne Lov gennemføres, en Kontrol med, at Gennemførelsen af den bliver ensartet. Ud fra disse Betragtninger skal jeg anbefale Lovforslaget til videre Fremme.

Harald Jensen: Naar et nyt Lovforslag kommer her til Tinget paa et saasent Tidspunkt som nu — det er fremsat den 5. Maj, og i Dag, den 7. Maj, er det til første Behandling —, saa har man en vis Ret til at forlange, at det er paa-trængende nødvendigt. Jeg kan imidlertid ikke se, at det er nødvendigt at gennemføre dette Lovforslag i Huj og Hast saa sent paa Samlingen. Jeg kan ikke se nogen som helst Grund, hvorfor det ikke skulde kunne vente til næste Aar. Har det gaaet saa længe uden en saadan Lovbestemmelse, kunde det vel gaa endnu nogen Tid. Det forekommer mig ogsaa, at de Straffe, som man nu disciplinært kan idømme, og som nævnes i Bemærkningerne, er saa betydelige, at man vist godt kunde slaa sig til Ro med dem. Der nævnes „Berøvelse af Midlerne til Beskæftigelse eller af Lys om Aftenen, Forbøvelse af Rettigheder til Ekstraforplejning, Anlæggelse af Spændetroje i indtil 24 Timer eller legemlig Revselse med 3 til 15 Rottingslag.“ Dette er de Straffe, man indtil nu har anvendt i de omhandlede Tilfælde, og nu søger Fængselsvæsenet at faa føjet en ny Straf til, bestaaende i Hensættelse i Strafcelle i indtil en Maaned, for hver Gang den omhandlede Forseelse begaas. Det kan ligefrem blive livsvarig Straf paa den Maade. Hvis en Fange er noget uregerlig, eller han falder i Unaade — det er jo saaledes, at det personlige Skøn har meget at sige i disse Tilfælde, og den større eller mindre Sympati, med hvilken de øverste i Fængselet ser paa den Mand, kan komme til at spille en Rolle —, saa vil han kunne faa den ene Disciplinærstraf efter den anden af den Art, saaledes at hans Fængsel, som maaske kun var paa ganske kort Tid, kan blive forlænget i det uendelige. Det er en saa haard Straf, at der vistnok kunde være al Anledning til nøje at undersøge, om den er nødvendig. Jeg skal ikke kunne sige, hvorvidt det er nødvendigt eller rigtigt at indføre den Straf — det er jeg for lidt inde i de Sager til —, men jeg har ikke nogen Sympati for den, fordi det forekommer mig, at de Straffe, der allerede i Forvejen er, er stærke nok, og hvis en Fængselsledelse ikke kan komme igennem med dem, har man en vis Be-